LĒMUMI

KOMISIJAS LĒMUMS (ES) 2020/613

(2020. gada 7. februāris)

par pasākumu SA.17653 – C36/2007 (ex NN 25/2007), ko Vācija īstenojusi par labu *Deutsche Post AG*

(izziņots ar dokumenta numuru C(2020) 593)

(Autentisks ir tikai teksts vācu valodā)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPA KOMISIJA,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 108. panta 2. punkta pirmo daļu,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Ekonomikas zonu un jo īpaši tā 62. panta 1. punkta a) apakšpunktu,

uzaicinot ieinteresētās personas iesniegt piezīmes saskaņā ar iepriekš minētajiem noteikumiem ([1]) un ņemot vērā to piezīmes,

tā kā:

1. PROCEDŪRA

1.1. Kopsavilkums par attiecīgajām valsts atbalsta procedūrām

1.1.1. *Lēmums par procedūras sākšanu*

(1) Uzņēmums *United Parcel Service* ("*UPS*") 1994. gadā iesniedza sūdzību par nelikumīga valsts atbalsta piešķiršanu uzņēmumam *Deutsche Bundespost POSTDIENST* ("*POSTDIENST*").

(2) Komisija 1999. gada 23. oktobrī uzsāka oficiālo izmeklēšanas procedūru attiecībā uz vairākiem valsts pasākumiem: piešķirtās kompensācijas par pienākumu sniegt vispārējos pakalpojumus, valsts garantija un pensiju subsīdijas 1995.–1999. gadā ("lēmums par procedūras sākšanu").

(3) Lēmums par procedūras sākšanu tika publicēts *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* ([2]). Komisija aicināja ieinteresētās personas iesniegt piezīmes.

(4) Vācija iesniedza piezīmes 1999. gada 16. septembrī.

(5) Pēc lēmuma par procedūras sākšanu publicēšanas Komisija saņēma piezīmes no 14 ieinteresētajām personām, kas 1999. gada 15. decembra vēstulē tika atbilstoši pārsūtītas Vācijas valdībai, dodot tai iespēju paust savus apsvērumus par šīm piezīmēm.

(6) Vācijas iestādes nosūtīja atbildi 2000. gada 1. februāra vēstulē, kas tika reģistrēta 2000. gada 2. februārī.

([1]) OV C 306, 23.10.1999., 25. lpp.
([2]) OV C 306, 23.10.1999., 25. lpp.

1.1.2. *2002. gada lēmums*

(7) Komisija 2002. gada 19. jūnijā pieņēma Lēmumu 2002/753/EK ([3]) ("2002. gada lēmums"), kurā tā konstatēja, ka *POSTDIENST* un tā pārņēmējs *Deutsche Post AG* ("*DPAG*"; *POSTDIENST* un *DPAG* abi kopā – "*Deutsche Post*") pasta sūtījumu piegādei mājās noteica cenas, kas ir zemākas par papildizmaksām, un ka šī agresīvā cenu politika neietilpa *Deutsche Post* pienākumā sniegt vispārējos pakalpojumus.

(8) Komisija uzskatīja, ka šo darbību rezultātā radušies zaudējumi 572 miljonu euro apmērā, pārkāpjot Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 106. un 107. pantu, galu galā tika finansēti no valsts līdzekļiem, kas tika piešķirti uzņēmumam *Deutsche Post* dažādos veidos (piemēram, valsts pārvedumi no māsasuzņēmuma *Deutsche Bundespost TELEKOM* ("*TELEKOM*"), aizdevumu valsts garantijas un valsts subsīdijas pasta ierēdņu pensiju finansēšanai).

(9) Pēc 2002. gada lēmuma Vācija atguva no uzņēmuma *DPAG* nesaderīgo valsts atbalstu 572 miljonu euro apmērā. *Deutsche Post* apstrīdēja minēto lēmumu Savienības tiesās.

1.1.3. *Turpmākas sūdzības pēc 2002. gada lēmuma pieņemšanas*

(10) *UPS*2004. gada 13. maijā pēc 2002. gada lēmuma pieņemšanas iesniedza vēl vienu sūdzību par nelikumīgu valsts atbalstu, kas piešķirts uzņēmumam *Deutsche Post*. *UPS* apgalvoja, ka 2002. gada lēmumā netika aplūkoti visi pasākumi, kas iekļauti sākotnējā 1994. gada sūdzībā, un ka *Deutsche Post* guva daudz lielākas finansiālās priekšrocības nekā nesaderīgais atbalsts 572 miljonu euro apmērā. Turklāt *UPS* uzskata, ka *Deutsche Post* izmantoja valsts līdzekļus, lai paplašinātu savas paku sūtījumu darbības (piemēram, iegādātos citus uzņēmumus) un pārdotu pakalpojumus par neatbilstoši zemām transfertcenām saviem meitasuzņēmumiem *Postbank AG* ("*POSTBANK*") un *Deutsche Post Euro Express GmbH & Co OHG*, kas attiecīgi darbojās banku pakalpojumu jomā un biznesa paku izplatīšanas jomā ar zīmolu "*DHL*".

(11) Komisija 2004. gada 9. novembrī un 2005. gada 1. aprīlī nosūtīja informācijas pieprasījumus Vācijai. Vācija nosūtīja savas atbildes attiecīgi 2004. gada 2. decembrī un 2005. gada 3. jūnijā.

(12) Uzņēmums *TNT Post AG & Co KG* ("*TNT*") 2004. gada 16. jūlijā arī iesniedza sūdzību par to, ka *Deutsche Post* pārdeva pakalpojumus *POSTBANK* par pārmērīgi zemām transfertcenām. *TNT* apgalvoja, ka, tā kā *POSTBANK* maksāja tikai mainīgās izmaksas par sniegtajiem pakalpojumiem, *Deutsche Post* pilnībā finansēja kopējās fiksētās izplatīšanas tīkla izmaksas no sava vēstuļu monopola ieņēmumiem.

(13) Komisija 2004. gada 11. novembrī un 2005. gada 25. aprīlī nosūtīja Vācijai informācijas pieprasījumus. Vācija nosūtīja savas atbildes 2004. gada 17. decembrī un 2005. gada 23. jūnijā.

1.1.4. *2007. gada lēmums par procedūras pagarināšanu*

(14) Pēc turpmākajām sūdzībām Komisija 2007. gada 12. septembra vēstulē ([4]) informēja Vāciju par savu lēmumu pagarināt procedūru, kas sākotnēji tika uzsākta 1999. gadā ("2007. gada lēmums par procedūras pagarināšanu").

(15) 2007. gada lēmuma par procedūras pagarināšanu mērķis bija ietvert jauno iesniegto informāciju un rūpīgi pārbaudīt visus iespējamos konkurences izkropļojumus, ko izraisīja uzņēmumam *Deutsche Post* piešķirtie valsts pasākumi.

(16) Vācija iesniedza savas piezīmes 2007. gada 14. decembrī, un *Deutsche Post* apstrīdēja 2007. gada lēmuma par procedūras pagarināšanu pamatotību ([5]). *UPS* un *TNT* 2007. gada 16. novembrī iesniedza savas piezīmes. Pēc 2007. gada 20. decembrī nosūtītā sākotnējā pieprasījuma pagarināt termiņu Vācija 2008. gada 12. martā iesniedza savas piezīmes par uzņēmumu *UPS* un *TNT* apsvērumiem.

([3]) Komisijas 2002. gada 19. jūnija Lēmums 2002/753/EK par pasākumiem, ko Vācijas Federatīvā Republika veikusi par labu *Deutsche Post AG* (OV L 247, 14.9.2002., 27. lpp.).

([4]) OV C 245, 19.10.2007., 21. lpp.

([5]) Vispārējās tiesas 2011. gada 8. decembra spriedums *Deutsche Post*/Komisija, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.

1.1.5. *2008. gada 17. jūlija informācijas pieprasījums*

(17) Komisija 2008. gada 17. jūlijā nosūtīja informācijas pieprasījumu Vācijai par visiem pārbaudāmajiem valsts pasākumiem, tostarp anketu ar jautājumiem par *Deutsche Post* ieņēmumiem un izmaksām 1989.–2007. gada laikposmā. Vācija 2008. gada 5. augustā lūdza pagarināt termiņu uz nenoteiktu laiku, jo pirms atbildes sniegšanas bija jāpārbauda noteiktu datu pieejamība.

(18) Komisija 2008. gada 12. augustā paskaidroja, kāpēc *Deutsche Post* ieņēmumu un izmaksu pārbaude būtu jāveic par 1989.–2007. gada laikposmu, un uzstāja uz pieprasītās informācijas iesniegšanu.

(19) Vācija savā 2008. gada 14. augusta paziņojumā saglabāja nostāju, ka nebija iemesla pārbaudīt *Deutsche Post* ieņēmumus un izmaksas laikposmā pēc 1994. gada. Komisija 2008. gada 22. augustā paturēja tiesības pieņemt rīkojumu sniegt informāciju saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 659/1999 ([6]) 10. panta 3. punktu, ja Vācija nesniegtu pieprasīto informāciju.

(20) Vācija 2008. gada 2. oktobrī iesniedza papildu eksperta atzinuma rezultātus, lai pamatotu nostāju, ka grāmatvedības analīze par laikposmu pēc 1994. gada nav nepieciešama un tāpēc atbilstošam izmeklēšanas periodam vajadzētu būt no 1990. līdz 1994. gadam.

(21) Vācija 2008. gada 28. oktobrī iesniedza informāciju par valsts garantiju un pensiju pasākumu.

1.1.6. *2008. gada 30. oktobra rīkojums sniegt informāciju*

(22) Komisija neapstiprināja Vācijas argumentus un uzstāja, ka analīze par laikposmu līdz 2007. gadam bija nepieciešama, lai pilnīgi novērtētu īstenoto valsts pasākumu ietekmi uz konkurenci. Pēc diviem atgādinājumiem par informācijas sniegšanu 2008. gada 12. un 22. augustā Komisija 2008. gada 30. oktobrī izdeva rīkojumu sniegt informāciju, liekot Vācijai nosūtīt visu nepieciešamo grāmatvedības informāciju par visu 1989.–2007. gada laikposmu.

(23) Vācija un *Deutsche Post* apstrīdēja rīkojuma sniegt informāciju pamatotību ([7]).

(24) Vācija 2008. gada 27. novembrī iesniedza pieprasīto grāmatvedības informāciju par 1989.–1994. gada laikposmu. Vācija 2008. gada 5. un 16. decembrī atjaunināja 2008. gada 27. novembrī iesniegto grāmatvedības informāciju.

1.1.7. *Grāmatvedības informācijas iesniegšana par 1989.–2007. gada laikposmu*

(25) Vācija un Deutsche Post pēc 2009. gada 6. februārī notikušās sanāksmes, kurā piedalījās Vācijas atbildīgais valsts sekretārs, *DPAG* izpilddirektors un par konkurences politiku atbildīgais Komisijas loceklis, vienojās sniegt grāmatvedības informāciju par laikposmu pēc 1994. gada.

(26) Vācija 2009. gada 3. martā iesniedza grāmatvedības informācijas pirmo daļu par visu izmeklēšanas laikposmu no 1989. līdz 2007. gadam.

(27) *Deutsche Post* un Komisijas dienestu sanāksmes notika 2009. gada 3. martā Briselē, kā arī 2009. gada 12. martā, 2009. gada 2. aprīlī, 2009. gada 28. maijā, 2009. gada 23. jūnijā un 2009. gada 18. septembrī Bonnā. Vācija ar *Deutsche Post* starpniecību iesniedza papildu informāciju 2009. gada 26. martā, 2009. gada 7. maijā un 2009. gada 22. jūnijā.

(28) Pēc šīm sanāksmēm un diviem jautājumu sarakstiem, ko Komisijas dienesti 2009. gada 4. jūnijā un 2009. gada 30. jūlijā adresēja uzņēmumam *Deutsche Post*, Vācija 2009. gada 9. jūlijā, 2009. gada 31. jūlijā, 2009. gada 17. augustā, 2009. gada 8. septembrī, 2009. gada 10. septembrī un 2009. gada 15. oktobrī iesniedza atjauninātu grāmatvedības informāciju un papildu skaidrojumus.

([6]) Padomes 1999. gada 22. marta Regula (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Līguma par Eiropas Savienības darbību 108. panta piemērošanai (OV L 83, 27.3.1999., 1. lpp.).

([7]) Vispārējās tiesas 2010. gada 14. jūlija rīkojums *Deutsche Post*/Komisija, T-570/08, ECLI: EU:T:2010:31, Vispārējās tiesas 2010. gada 14. jūlija rīkojums *Deutsche Post*/Komisija, T-571/08, ECLI: EU:T:2010:312, Tiesas 2011. gada 13. oktobra spriedums *Deutsche Post* un Vācija/Komisija, C-463/10 P un C-475/10 P, ECLI:EU:C:2011:656, Vispārējās tiesas (otrās palātas) priekšsēdētāja 2012. gada 10. maija rīkojums Vācija/Komisija, T-571/08 RENV, ECLI:EU:T:2012:228 un Vispārējās tiesas 2013. gada 12. novembra spriedums *Deutsche Post*/Komisija, T-570/08 RENV, ECLI:EU:T:2013:589.

(29) Komisijas dienesti 2009. gada 16. un 24. septembrī iesniedza turpmākus jautājumus, uz kuriem Vācija sniedza atbildes 2009. gada 14. oktobrī.

1.1.8. *2011. gada lēmums par procedūras pagarināšanu*

(30) Komisija 2011. gada 10. maija vēstulē ([8]) paziņoja Vācijai savu lēmumu pagarināt LESD 108. panta 2. punktā paredzēto procedūru, kas tika sākta 1999. gadā un pagarināta 2007. gadā, lai veiktu padziļinātu izmeklēšanu par pensiju subsīdijām, ko *Deutsche Post* saņēma kopš 1995. gada ("2011. gada lēmums par procedūras pagarināšanu").

(31) Pēc 2011. gada 23. maijā nosūtītā sākotnējā pieprasījuma pagarināt termiņu Vācija 2011. gada 29. jūlijā iesniedza savas piezīmes.

(32) *UPS*2011. gada 4. oktobrī iesniedza savas piezīmes. Tām sekoja piezīmes, ko 2011. gada 5. oktobrī iesniedza Brīva un godīga pasta iniciatīva (*Free and Fair Post Initiative*), kā arī piezīmes, ko 2011. gada 7. oktobrī iesniedza *Bundesverband Internationaler Express und Kurierdienste* ("*BIEK*"). Komisija 2011. gada 13. oktobrī paziņoja Vācijai ieinteresēto personu piezīmes.

(33) Vācija 2011. gada 14. novembrī iesniedza savas piezīmes par trešo personu apsvērumiem.

(34) Komisija 2011. gada 18. novembrī nosūtīja papildu informācijas pieprasījumu par pensiju finansējuma datiem laikposmā pēc 2007. gada. Vācija 2012. gada 2. un 19. janvārī nosūtīja atbildes. Komisija 2011. gada 16. decembrī nosūtīja Vācijai advokātu biroja *Charles River Associates* speciālistu pētījumu par peļņas atsauces punktu ([9]), lai tā sniegtu savas piezīmes, uz ko Vācija atbildēja 2012. gada 16. janvārī.

1.1.9. *2012. gada lēmums*

(35) Komisija 2012. gada 25. janvārī pieņēma Lēmumu 2012/636/ES ([10]) ("2012. gada lēmums").

(36) Šajā lēmumā Komisija attiecībā uz pensiju pasākumu secināja, ka pasākums ir nelikumīgs un nesaderīgs valsts atbalsts, un lika atgūt atbalstu, kas tika piešķirts laikposmā no 2003. gada 1. janvāra līdz salīdzinošās priekšrocības pilnīgai izbeigšanai. Attiecībā uz atbalstu, kas piešķirts 1995.–2002. gada laikposmā, Komisija secināja, ka nav iespējams noteikt nesaderīgā atbalsta summu. Tāpēc Komisija nelika atgūt atbalstu, kas tika piešķirts minētajā laikposmā.

(37) Attiecībā uz valsts pārskaitījumiem Komisija secināja, ka Vācija tos ir piešķīrusi nelikumīgi, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu, bet tie ir saderīgi ar iekšējo tirgu. Attiecībā uz valsts garantiju Komisija secināja, ka pasākums ir pastāvošs atbalsts, kas piešķirts uzņēmumam *Deutsche Post* saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu un 108. panta 3. punktu.

1.2. **Attiecīgo tiesas procedūru kopsavilkums**

1.2.1. *2002. gada lēmuma atcelšana*

(38) Vispārējā tiesa ar savu 2008. gada spriedumu ([11]) atcēla 2002. gada lēmumu, jo Komisija nebija veikusi visu ar vispārējo pakalpojumu sniegšanu saistīto ieņēmumu un izmaksu visaptverošu analīzi, lai noteiktu, vai uzņēmumam *Deutsche Post* ir piešķirta pārāk maza vai pārāk liela kompensācija.

(39) Pēc tam Vācija atgūto valsts atbalstu 572 miljonu euro apmērā un uzkrātos procentus atmaksāja uzņēmumam *Deutsche Post*.

(40) Tiesa 2010. gada 2. septembrī noraidīja Komisijas apelācijas sūdzību pret Vispārējās tiesas spriedumu ([12]).

([8]) OV C 263, 7.9.2011., 4. lpp.

([9]) *Charles River Associates* (2011. gada marts): "*Estimating a reasonable profit margin for provision of letter services*" ("Saprātīgas tīrās peļņas aprēķins attiecībā uz vēstuļu piegādes pakalpojumu sniegšanu"), ko iesniegusi Beļģija valsts atbalsta lietā SA.14588 – Valsts atbalsts par labu uzņēmumam *bpost*.

([10]) Komisijas Lēmums 2012/636/ES (2012. gada 25. janvāris) par pasākumu C 36/07 (ex NN 25/07), ko ieviesusi Vācija attiecībā uz *Deutsche Post AG* (OV L 289, 19.10.2012., 1. lpp.).

([11]) Vispārējās tiesas 2008. gada 1. jūlija spriedums *Deutsche Post*/Komisija, T-266/02, ECLI:EU:T:2008:235.

([12]) Tiesas 2010. gada 2. septembra spriedums Komisija/*Deutsche Post*, C-399/08 P,ECLI:EU:C:2010:481.

1.2.2. *2007. gada lēmuma par procedūras pagarināšanu atcelšana*

(41) *Deutsche Post* apstrīdēja 2007. gada lēmuma par procedūras pagarināšanu pamatotību, apgalvojot, ka 2002. gada lēmums radīja tiesisku paļāvību, ka Komisija neatsāks savas izmeklēšanas.

(42) Vispārējā tiesa 2011. gada 8. decembrī noraidīja šo prasību kā nepieņemamu ([13]), pamatojoties uz to, ka 2007. gada lēmums par procedūras pagarināšanu attiecās uz tiem pašiem pasākumiem, uz kuriem attiecās arī lēmums par procedūras sākšanu.

(43) Tiesa 2013. gada 24. oktobrī atcēla Vispārējās tiesas 2011. gada spriedumu par 2007. gada lēmumu par procedūras pagarināšanu ([14]), lietu nosūtot atpakaļ Vispārējai tiesai.

(44) Vispārējā tiesa 2015. gada 18. septembrī atcēla 2007. gada lēmumu par procedūras pagarināšanu ([15]). Spriedums netika pārsūdzēts.

1.2.3. *2012. gada lēmuma daļēja atcelšana*

(45) Vispārējā tiesa 2016. gada 14. jūlijā atcēla 2012. gada lēmuma ([16]) 1. un 4. pantu, uzskatot, ka Komisija nav pierādījusi uzņēmumam *Deutsche Post* piešķirtās priekšrocības esību. Spriedums netika pārsūdzēts.

(46) Pārējie panti 2012. gada lēmumā netika apstrīdēti.

1.2.4. *2011. gada lēmuma par procedūras pagarināšanu atcelšana*

(47) Vispārējā tiesa 2019. gada 10. aprīlī atcēla 2011. gada lēmumu par procedūras pagarināšanu ([17]), uzskatot, ka Komisija nav pietiekami pamatojusi oficiālās procedūras sākšanu (LESD 296. panta pārkāpums) attiecībā uz priekšrocības esību. Spriedums netika pārsūdzēts.

1.3. **Piezīmes, kas saņemtas pēc 2012. gada lēmuma un 2011. gada lēmuma par procedūras pagarināšanu atcelšanas**

(48) Pēc 2012. gada lēmuma un 2011. gada lēmuma par procedūras pagarināšanu atcelšanas Komisija saņēma papildu iesniegumus, proti, no uzņēmuma *UPS* 2019. gada 24. maija un 2019. gada 17. jūlija vēstulē, kā arī no *BIEK* 2019. gada 31. maija vēstulē. *UPS* un *BIEK* savās vēstulēs uzsvēra, ka tiem joprojām ir bažas par pensiju pasākumu, un viennozīmīgi mudināja Komisiju turpināt un pabeigt izmeklēšanu. *UPS* 2019. gada 28. novembrī iesniedza papildu piezīmes.

2. **IZVĒRTĒJAMĀ PASĀKUMA APRAKSTS**

2.1. **Šā lēmuma piemērošanas joma**

(49) Ņemot vērā daudzos Komisijas pieņemtos lēmumus un to, ka daži no šiem lēmumiem pa šo laiku ir atcelti, Komisija uzskata, ka vispirms jāprecizē šā lēmuma piemērošanas joma.

(50) Komisija atgādina, ka 2012. gada lēmumā tā ir konstatējusi šādus aspektus:

a) attiecībā uz valsts pārskaitījumiem tā konstatēja, ka Vācija tos ir piešķīrusi nelikumīgi, pārkāpjot LESD 108. panta 3. punktu, bet tie ir saderīgi ar iekšējo tirgu; un

b) attiecībā uz valsts garantiju tā konstatēja, ka pasākums ir pastāvošs atbalsts, kas piešķirts uzņēmumam *Deutsche Post* saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu un 108. panta 3. punktu.

(51) Attiecībā uz šiem konstatējumiem 2012. gada lēmums nav pārsūdzēts un tādējādi paliek spēkā.

([13]) Vispārējās tiesas 2011. gada 8. decembra spriedums *Deutsche Post*/Komisija, T-421/07, ECLI:EU:T:2011:720.
([14]) Tiesas 2013. gada 24. oktobra spriedums *Deutsche Post*/Komisija, C-77/12 P, ECLI:EU:C:2013:695.
([15]) Vispārējās tiesas 2015. gada 18. septembra spriedums Deutsche Post/Komisija, T-421/07 RENV, ECLI:EU:T:2015:654.
([16]) Vispārējās tiesas 2016. gada 14. jūlija spriedums Vācija/Komisija, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406.
([17]) Vispārējās tiesas 2019. gada 10. aprīļa spriedums *Deutsche Post*/Komisija, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.

(52) Turklāt Komisija norāda, ka tiesas atcēla 2007. gada lēmumu par procedūras pagarināšanu un 2011. gada lēmumu par procedūras pagarināšanu.

(53) Ņemot to vērā, izmeklēšana attiecas tikai uz maksājumiem, kas aprakstīti lēmumā par procedūras sākšanu.

(54) Jo īpaši lēmums par procedūras sākšanu attiecas uz:

a) maksājumiem, ko *Deutsche Post* veica pensiju fondā (kas tika izveidots *Deutsche Post* privatizācijas kontekstā) 4 miljardu Vācijas marku (DEM) (aptuveni 2,05 miljardu euro) apmērā gadā laikposmā no 1995. līdz 1999. gadam;

b) deficītu 8,2 miljardu Vācijas marku (aptuveni 4,19 miljardu euro) apmērā, kas uzkrājās pensiju fondā, jo līdz 1999. gadam priekšlaicīgi pensionējās liels skaits *Deutsche Post* darbinieku; un

c) to, ka saskaņā ar Vācijas finanšu ministra 1999. gada 18. janvāra paziņojumu Vācija sedza šo deficītu.

(55) Pamatojoties uz šo, iepriekš aprakstītais pensiju pasākums ir šā lēmuma priekšmets.

2.2. **Pensiju pasākums 1995.–1999. gada laikposmā**

(56) Ar pensiju pasākumu, pamatojoties uz Likumu par noteikumiem, kas attiecas uz bijušā Vācijas federālā pasta dienesta darbiniekiem (*Gesetz zum Personalrecht der Beschäftigten der Früheren Deutschen Bundespost* (*Postpersonalrechtsgesetz*)) ([18]) ("*PostPersRG*"), kopš 1995. gada ir finansēta liela daļa no uzņēmuma *Deutsche Post* pensionēto ierēdņu pensijām. Lai pilnīgi saprastu 5. sadaļā novērtētā pensiju pasākuma ietekmi, nākamajās sadaļās ir sīkāk aprakstīti ierēdņu sociālie pabalsti un sociālās apdrošināšanas iemaksas salīdzinājumā ar obligātajām sociālās apdrošināšanas shēmām darbiniekiem ar privāttiesību līgumiem ("līgumdarbinieki").

2.2.1. *Sociālie pabalsti ierēdņiem*

(57) Ierēdņiem pienākas vecuma pensijas, veselības aprūpe un ilgtermiņa aprūpe. Pabalsti *Deutsche Post* ierēdņiem ir tādi paši kā visiem pārējiem ierēdņiem piešķirtie pabalsti.

a) Pensijas līmenis ir iepriekš noteikts saskaņā ar 1976. gada 24. augusta Likuma par valsts un federālo zemju ierēdņu pensijām (*Gesetz über die Versorgung der Beamten und Richter in Bund und Ländern (Beamtenversorgungsgesetz – BeamtVG)*) ([19]) 14. pantu procentuāli no ierēdņa pēdējās algas.

b) Ierēdņiem ir tiesības uz kompensāciju 50–70 % apmērā no veselības un ilgtermiņa aprūpes izdevumiem, savukārt atlikušie izdevumi viņiem jāsedz pašiem. Precīzs veselības aprūpes un ilgtermiņa aprūpes izdevumu sadalījums ir atkarīgs no dažādiem kritērijiem, piemēram, no bērnu skaita. Ierēdņi var izvēlēties – vai nu apdrošināties ar brīvprātīgu papildu apdrošināšanu, vai arī paši samaksāt savu daļu no veselības aprūpes un ilgtermiņa aprūpes izdevumiem.

2.2.2. *POSTDIENST ierēdņu sociālo pabalstu finansējums 1989.–1994. gadā*

(58) Pēc 1989. gadā īstenotās pirmās pasta reformas saskaņā ar Likuma par Vācijas federālā pasta dienesta korporatīvo juridisko struktūru (*Gesetz über die Unternehmensverfassung der Deutschen Bundespost* (*Postverfassungsgesetz – PostVerfG*)) ([20]) 54. panta 2. punktu uzņēmumiem *POSTDIENST*, *TELEKOM* un *POSTBANK* bija pilnīgi jāfinansē to pensionēto ierēdņu pensiju maksājumi un veselības aprūpes izdevumi, kuri tika iedalīti attiecīgajiem uzņēmumiem, pamatojoties uz viņu iepriekšējo darbību.

(59) Saskaņā ar šo noteikumu, lai gan ierēdņa prasība joprojām ir vērsta pret valsti, valstij ir tiesības pieprasīt visu summu attiecīgi no uzņēmumiem *POSTDIENST*, *TELEKOM* un *POSTBANK*.

([18]) 4. pants 1994. gada 14. septembra Likumā par pasta pakalpojumu un telekomunikāciju reformu (*Gesetz zur Neuordnung des Postwesens und der Telekommunikation (Postneuordnungsgesetz – PTNeuOG)*, Federālais tiesību aktu laikraksts (*Bundesgesetzblatt*) ("*BGBl.*"), 1994., I daļa, Nr. 61, 2325. lpp.

([19]) *BGBl.* 1976., I daļa, Nr. 111, 2485. lpp.

([20]) 1. pants 1989. gada 8. jūnija Likumā par pasta pakalpojumu un telekomunikāciju, kā arī Vācijas federālā pasta dienesta pārstrukturēšanu (*Gesetz zur Neustrukturierung des Post- und Fernmeldewesens und der Deutschen Bundespost* (*Poststrukturgesetz – PostStruktG*), *BGBl.* 1989., I daļa, Nr. 25, 1026. lpp.).

2.2.3. *DPAG ierēdņu sociālo pabalstu finansējums kopš 1995. gada*

(60) Pēc 1994. gadā īstenotās pasta pakalpojumu un telekomunikāciju reformas (*Gesetz zur Neuordnung des Postwesens und der Telekommunikation*) ierēdņi, kuri bija strādājuši uzņēmumā *POSTDIENST*, saskaņā ar *PostPersRG* 2. panta 1. punktu tika pārcelti uz *DPAG*. Tādējādi saskaņā ar *PostPersRG* 2. panta 3. punktu ierēdņi saglabāja savu esošo juridisko statusu. Saskaņā ar *PostPersRG* 1. panta 1. punktu *DPAG* pārņēma visas darba devēja tiesības un pienākumus no Vācijas valsts un saskaņā ar *PostPersRG* 2. panta 3. punktu uzņēmās visas ierēdņu prasības attiecībā uz īpašuma tiesībām.

(61) Saskaņā ar *PostPersRG* 15. pantu pensiju un veselības aprūpes maksājumus pensionētajiem ierēdņiem pārņēma jaunizveidotais *Deutsche Post* ierēdņu pensiju fonds. 2001. gada 1. jūlijā *Deutsche Post*, *TELEKOM* un *POSTBANK* pensiju fondi tika apvienoti pasta pakalpojumu jomā strādājošo ierēdņu pensiju fondā (*Postbeamtenversorgungskasse*) (“pensiju fonds”).

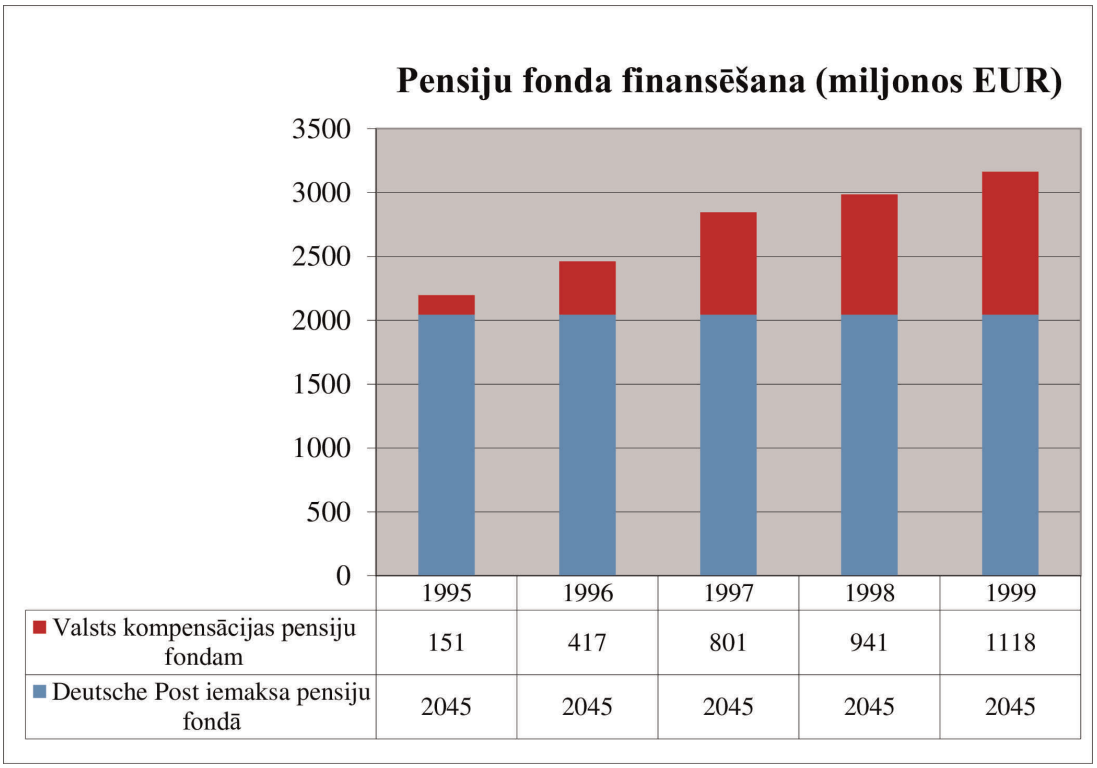
(62) Saskaņā ar *PostPersRG* 16. panta 1. punktu uzņēmuma *Deutsche Post* pienākums bija maksāt pensiju fondam ikgadējās iemaksas 2,045 miljardu euro apmērā 1995.–1999. gada laikposmā, kas kopā bija 10,225 miljardi euro.

(63) Atlikušais deficīts (t. i., starpība starp pensionēto ierēdņu pensijām un *Deutsche Post* veiktajām iemaksām pensiju fondā) tika segts, izmantojot pensiju pasākumu saskaņā ar *PostPersRG* 16. panta 2. punktu. Pensiju pasākuma apmērs pieauga no 151 miljona euro 1995. gadā līdz 1,118 miljardiem euro 1999. gadā.

(64) Grafikos 1. un 2. attēlā ir parādītas *Deutsche Post* un Vācijas valsts attiecīgās iemaksas pensiju fondā (absolūtos skaitļos un procentuālā izteiksmē).

1. attēls

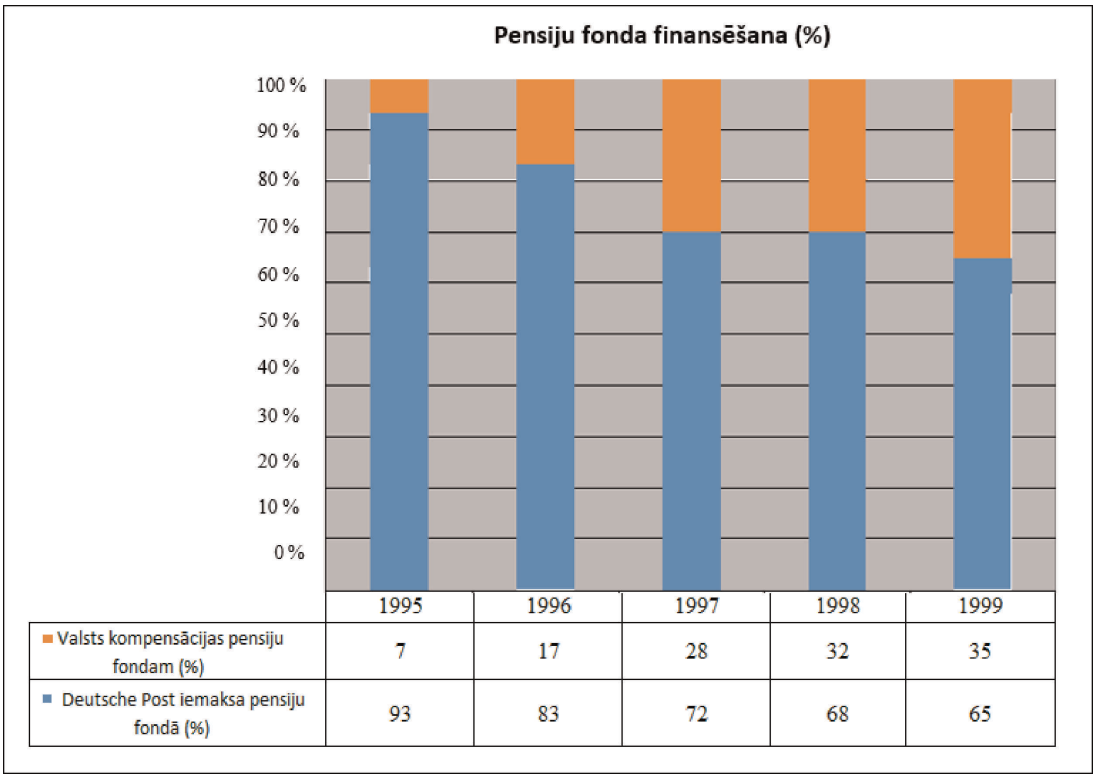
Pensiju fonda finansējums (miljonos EUR)

	1995	1996	1997	1998	1999
Valsts kompensācijas pensiju fondam	151	417	801	941	1118
Deutsche Post iemaksa pensiju fondā	2045	2045	2045	2045	2045

2. attēls

Iemaksas pensiju fondā (%)

	1995	1996	1997	1998	1999
Valsts kompensācijas pensiju fondam (%)	7	17	28	32	35
Deutsche Post iemaksa pensiju fondā (%)	93	83	72	68	65

2.2.4. *Likumā noteiktā sociālā apdrošināšana un papildu pensijas apdrošināšana Deutsche Post līgumdarbiniekiem*

(65) Līgumdarbiniekiem obligāti jābūt četru likumā noteikto sociālās apdrošināšanas shēmu dalībniekiem, proti, pensiju, bezdarba, veselības aprūpes un ilgtermiņa aprūpes apdrošināšanas shēmas ([21]) dalībniekiem. Salīdzinājumā ar ierēdņu režīmu likumā noteiktās sociālās apdrošināšanas shēmas piedāvā atšķirīgu segumu pensijas apdrošināšanai un veselības aprūpes un ilgtermiņa aprūpes apdrošināšanai:

a) pensijas līmeni nosaka procentos nevis no pēdējās mēnešalgas, bet gan no vidējās algas dzīves laikā;

b) veselības aprūpes un ilgtermiņa aprūpes izmaksas tiek segtas pilnīgi.

(66) Pastāv arī būtiskas atšķirības sociālo pabalstu finansēšanā salīdzinājumā ar ierēdņiem:

a) ar likumu noteiktās sociālās apdrošināšanas shēmas tiek finansētas ar darbinieka un darba devēja kopīgām iemaksām darbinieka darbmūžā ("obligātās sociālās iemaksas");

b) kopējā obligāto sociālo iemaksu likme ir oficiāli sadalīta darbinieka daļā un darba devēja daļā, kas kopā veido aptuveni pusi no kopējās obligāto sociālo iemaksu likmes;

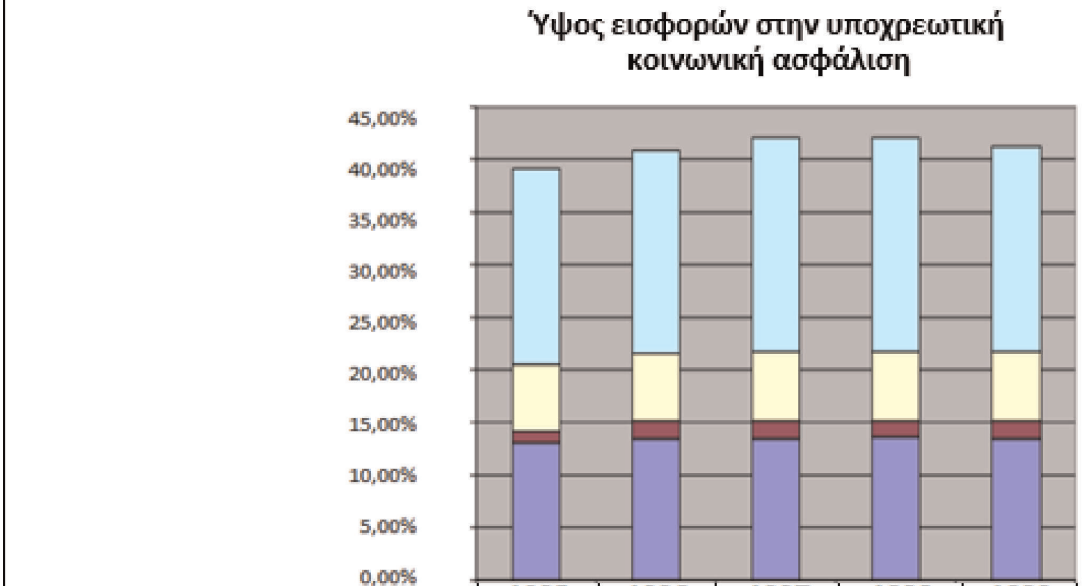
c) darba devējam ir oficiāls pienākums iemaksāt sociālās apdrošināšanas fondos kopējo obligāto sociālo iemaksu likmi.

(67) Turpmākajā 3. attēlā ir atainotas līgumdarbinieku obligāto sociālo iemaksu likmes 1995.–1999. gada laikposmā.

([21]) Sociālā nodrošinājuma kodeksa (*Sozialgesetzbuch, SGB*) 6. daļā (*SGB VI*) ir reglamentēta pensijas apdrošināšana; *Sozialgesetzbuch* 3. daļā (*SGB III*) ir reglamentēta bezdarba apdrošināšana; *Sozialgesetzbuch* 5. daļā (*SGB V*) ir reglamentēta veselības apdrošināšana; 1994. gada 26. maija Likumā par ilgtermiņa aprūpi (*Gesetz zur sozialen Absicherung des Risikos der Pflegebedürftigkeit (Pflege-Versicherungsgesetz – PflegeVG)*) (*BGBl.*, 1994., I daļa, Nr. 30, 1014. lpp.) un *Sozialgesetzbuch* 11. daļā (*SGB XI*) ir reglamentēta ilgtermiņa aprūpes apdrošināšana.

3. attēls

Obligāto sociālo iemaksu likmes (procentos no līgumdarbinieku bruto algas)

		1995	1996	1997	1998	1999
Ασφάλιση συντάξεως	(%)	18,60	19,20	20,30	20,30	19,50
Ασφάλιση ανεργίας	(%)	6,50	6,50	6,50	6,50	6,50
Ασφάλιση περίθαλψης σε περίπτωση αδυναμίας αυτοεξυπηρέτησης	(%)	1,00	1,70	1,70	1,70	1,70
Ασφάλιση ασθενείας	(%)	13,15	13,48	13,58	13,62	13,60

(68) Kā parādīts 3. attēlā, obligāto sociālo iemaksu likmes ir bijušas aptuveni 39–42 % no bruto algas (bruto alga = neto alga + darba ņēmēja daļa). Ņemot vērā to, ka darba devēja daļa un darba ņēmēja daļa veido apmēram pusi no kopējās obligāto sociālo iemaksu likmes, katra attiecīgā obligāto sociālo iemaksu likme ir bijusi aptuveni 19–21 % no bruto algas.

(69) *Deutsche Post* līgumdarbinieki ir guvuši labumu ne vien no obligātajām sociālās apdrošināšanas shēmām, bet arī no papildu pensijas apdrošināšanas. Līgumdarbiniekiem, kas sāka strādāt pirms 1997. gada, tika piedāvāta papildu pensiju apdrošināšana, kas viņiem ļautu saņemt ierēdņiem līdzīgu pensiju. Papildu pensijas apdrošināšana sedza starpību starp līgumdarbinieku obligāto sociālās apdrošināšanas pensiju, kas ir vienāda ar konkrētu procentu daļu no vidējās algas dzīves laikā, un ierēdņa pensiju, kas ir konkrēta procentu daļa no pēdējās algas. Sīki izstrādāti noteikumi ir izklāstīti Vācijas federālā pasta dienesta Papildu pensiju aģentūras hartā (*Satzung der Versorgungsanstalt der Deutschen Bundespost*).

3. PROCEDŪRAS SĀKŠANAS PAMATOJUMS

(70) Komisija lēmumā par procedūras sākšanu norādīja, ka tas, ka valsts sedza deficītu, kas bija uzkrāts līdz 1999. gadam (saistībā ar to, ka 1995.–1999. gada laikposmā priekšlaicīgi pensionējās liels skaits *Deutsche Post* ierēdņu), varēja piešķirt priekšrocību uzņēmumam *Deutsche Post*.

(71) Tāpēc Komisija uzskatīja, ka tās sākotnējā pasākuma izmeklēšana nevarēja apstiprināt secinājumu, ka pasākums nav uzskatāms par valsts atbalstu.

(72) Turklāt Komisija lēmumā par procedūras sākšanu secināja, ka, pamatojoties uz sākotnējo izmeklēšanu, radās šaubas par pasākuma saderību ar iekšējo tirgu.

4. ATTIECĪGĀS IEINTERESĒTO PERSONU PIEZĪMES

(73) Dažādas ieinteresētās personas iesniedza piezīmes par lēmumu par procedūras sākšanu, 2007. gada lēmumu par procedūras pagarināšanu (tagad atcelts) un 2011. gada lēmumu par procedūras pagarināšanu (tagad atcelts).

(74) Šajā sadaļā ir apkopotas piezīmes, kas tiek uzskatītas par nozīmīgām attiecīgā pasākuma (t. i., pensiju pasākuma laikposmā no 1995. līdz 1999. gadam) novērtēšanai, un nav atainotas visas tās piezīmes, kas tika saņemtas iepriekšējās izmeklēšanās par citiem pasākumiem un/vai pensiju pasākumu attiecībā uz laikposmu pēc 1999. gada.

4.1. Trešo personu piezīmes

(75) Kā norādīja Lielbritānijas uzņēmums *Post Office* ("*Post Office*"), tas, ka *DPAG* uzņēmās pensiju saistības, kuras radās, kad priekšlaicīgi pensionējās 25 % tā darbinieku, ir valsts atbalsts. *Post Office* apgalvo, ka pensiju deficīts būtu bijis jāfinansē, pārdodot uzņēmuma aktīvus.

(76) Kā norādīja *UPS*, uzņēmumam *Deutsche Post* bija piešķirta priekšrocība, jo tas bija daļēji atbrīvots no maksāšanas pienākuma, kas tam bija jāizpilda līdz 1995. gadam. Tā kā parastajiem tirgus dalībniekiem ir jāsedz savas pensiju izmaksas, *Deutsche Post* atradās labākā pozīcijā nekā tā konkurenti.

(77) Savā 2019. gada 28. novembra iesniegumā (pēc Vispārējās tiesas 2019. gada sprieduma, ar kuru tika atcelts 2011. gada lēmums par procedūras pagarināšanu) *UPS* argumentē, ka Komisijai būtu jāturpina pensiju pasākuma izmeklēšana un jo īpaši jānovērtē pensiju pasākums, pamatojoties uz judikatūru *Orange* lietā ([22]) (nevis uz judikatūru *Combus* lietā ([23])). Turklāt *UPS* uzskata, ka, pat pamatojoties uz judikatūru *Combus* lietā, Komisijai būtu jāsecina, ka pensiju pasākums bija nesaderīgs atbalsts.

4.2. Vācijas piezīmes

(78) Kā norādīja Vācijas iestādes, valsts iemaksa pensiju fondā bija tikai tik liela, lai kompensētu objektīvi neizdevīgo stāvokli, kādā valsts bija nostādījusi uzņēmumu *DPAG*.

([22]) Tiesas 2016. gada 26. oktobra spriedums *Orange*/Komisija, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.

([23]) Vispārējās tiesas 2004. gada 16. marta spriedums *Danske Busvognmænd*/Komisija, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76.

(79) Kā norādīja Vācijas iestādes, līdz *DPAG* privatizācijai darbā pieņemto ierēdņu priekšlaicīgas pensionēšanās finansēšana aizvien bija valsts pamatpienākums attiecībā pret saviem ierēdņiem. Tāpēc *DPAG* līdzatbildība par pensiju fonda finansēšanu radīja netipiskas īpašas izmaksas. Valsts ieguldījums pensiju saistībās tikai daļēji kompensē objektīvi neizdevīgo stāvokli, kādā valsts bija nostādījusi uzņēmumu *DPAG*. Tāpēc Vācija uzskata, ka uzņēmumam *DPAG* nav piešķirta priekšrocība, kā arī netika radīti konkurences vai tirdzniecības izkropļojumi, kad valsts veica iemaksu pensiju fondā.

(80) Pamatojoties uz spriedumu *Combus* lietā ([24]), Vācija uzskata, ka iepriekš valstij piederējušo vispārējo pakalpojumu sniedzēju privatizācijas laikā valsts kompensācija par tādu pensiju izmaksām, kas ir lielākas par to līmeni, kādu parasti piemēro konkurējošiem privātuzņēmumiem, nav atbalsts. Vācija uzskata, ka, lai novērtētu atbalsta iespējamo esību, ir jāsalīdzina *Deutsche Post* ierēdņu sociālie pabalsti un konkurentu sociālie pabalsti.

5. ATBALSTA NOVĒRTĒJUMS ATTIECĪBĀ UZ PENSIJU PASĀKUMU

(81) Saskaņā ar LESD 107. panta 1. punktu "ar iekšējo tirgu nav saderīgs nekāds atbalsts, ko piešķir dalībvalstis vai ko jebkādā citā veidā piešķir no valsts līdzekļiem un kas rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, dodot priekšroku konkrētiem uzņēmumiem vai konkrētu preču ražošanai, ciktāl tāds atbalsts iespaido tirdzniecību starp dalībvalstīm".

(82) Pasākums uzskatāms par valsts atbalstu, ja ir izpildīti šādi četri kumulatīvi nosacījumi: a) pasākumu piešķir dalībvalstis no valsts līdzekļiem, b) tas piešķir selektīvu ekonomisku priekšrocību noteiktiem uzņēmumiem vai noteiktu preču ražošanai, c) priekšrocība rada vai draud radīt konkurences izkropļojumus, un d) pasākums ietekmē iekšējo tirdzniecību Eiropas Savienībā.

(83) Tā kā pensiju pasākums ir balstīts uz *PostPersG* 16. pantu un to finansē no valsts budžeta, tas ir attiecināms uz valsti un ir piešķirts no valsts līdzekļiem LESD 107. panta 1. punkta nozīmē. Turklāt, tā kā pensiju pasākums tika īstenots tikai tāpēc, lai daļēji atbrīvotu *Deutsche Post* no ierēdņu pensiju izmaksām, un tādējādi galu galā *Deutsche Post* gūst labumu, tas ir selektīvs.

5.1. Finansiālas priekšrocības esība

5.1.1. *Priekšrocības esības novērtēšanai piemērojamā metode*

(84) Pamatojoties uz spriedumu *Combus* lietā, Vācija apgalvo, ka pensiju pasākums nesniedza nekādu finansiālu priekšrocību, jo ar to uzņēmums *Deutsche Post* tika atbrīvots no pārmērīgām pensiju izmaksām.

(85) Komisija 2012. gada lēmumā noraidīja Vācijas apgalvojumus, ka priekšrocības esība bija jānosaka, pamatojoties uz *Combus* judikatūru.

(86) Tomēr pēc tam, kad tika atcelts 2012. gada lēmums un 2011. gada lēmums par procedūras pagarināšanu, Komisija uzskata, ka Vispārējās tiesas spriedumi lietās T-143/12 ([25]) un T-388/11 ([26]) uzliek par pienākumu Komisijai saskaņā ar LESD 266. pantu piemērot *Combus* judikatūru attiecībā uz pensiju pasākumu. LESD 266. panta pirmajā daļā ir noteikts: "Iestādei vai struktūrai, kuras pieņemtie akti ir pasludināti par spēkā neesošiem vai kuras bezdarbība ir atzīta par tādu, kas ir pretrunā Līgumiem, ir jāveic vajadzīgie pasākumi, lai pildītu Eiropas Savienības Tiesas spriedumu."

(87) Vispārējā tiesa 2016. gada 14. jūlija spriedumā atzina, ka "tikai apgalvojums, ka ar pensijām saistītās izmaksas ietilpst izdevumos, kas parasti uzņēmumam jāsedz no saviem līdzekļiem, nav pietiekams, lai šajā gadījumā pierādītu faktiskas ekonomiskas priekšrocības *Deutsche Post* pastāvēšanu. Komisija, kurai bija pienākums minēto priekšrocību pierādīt, to nav izdarījusi un šādi ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā." ([27])

([24]) Vispārējās tiesas 2004. gada 16. marta spriedums *Danske Busvognmænd*/Komisija, T-157/01, ECLI:EU:T:2004:76, 57. punkts.
([25]) Vispārējās tiesas 2016. gada 14. jūlija spriedums Vācija/Komisija, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406.
([26]) Vispārējās tiesas 2019. gada 10. aprīļa spriedums *Deutsche Post*/Komisija, T-388/11, ECLI:EU:T:2019:237.
([27]) Vispārējās tiesas 2016. gada 14. jūlija spriedums Vācija/Komisija, T-143/12, ECLI:EU:T:2016:406, 154. punkts.

(88) Pamatojoties uz šo, Komisija novērtēs *Deutsche Post* priekšrocības esību, piemērojot judikatūru *Combus* lietā. Proti, Komisija uzskata, ka pretēji *UPS* paustajam viedoklim, lai novērtētu pensiju pasākumu, Komisijai ir pienākums piemērot *Combus* judikatūru, nevis *Orange* ([28]) judikatūru. Jo īpaši Komisija uzskata, ka tas, ka minētajā spriedumā Tiesa, iespējams, ir pārtraukusi piemērot savu juridisko pieeju, ko tā piemēroja *Combus* lietā, un ka tāpēc *Combus* judikatūru nevar vairs piemērot līdzīgiem pasākumiem citās lietās, neapšauba Komisijas pienākumu šajā gadījumā piemērot *Combus* metodiku pensiju pasākumam saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu (sk. 86. apsvērumu).

5.1.2. *Priekšrocības esība šajā lietā*

(89) Ņemot vērā *Combus* judikatūras piemērošanu šajā lietā, Komisija novērtēs, vai Vācija, uzņemoties atbildību par starpību starp vienreizējo maksājumu, kas noteikts 1995.–1999. gada laikposmā, un bijušo *Deutsche Post* ierēdņu pensiju izmaksu kopsummu, piešķīra ekonomisku priekšrocību uzņēmumam *Deutsche Post* salīdzinājumā ar tā konkurentiem.

(90) Komisija veiks šo analīzi šādos trijos posmos, lai noteiktu priekšrocības esību:

a) vispirms Komisija noteiks uz algu balstīto sociālās apdrošināšanas iemaksu līmeni citos uzņēmumos pasta/paku sūtījumu nozarē;

b) tad tā noteiks to uz algām balstīto sociālās apdrošināšanas iemaksu līmeni, kas *Deutsche Post* bija jāmaksā par saviem ierēdņiem;

c) visbeidzot Komisija salīdzinās abus šos līmeņus.

5.1.2.1. Uz algu balstīto sociālās apdrošināšanas iemaksu līmenis citos uzņēmumos pasta / paku sūtījumu nozarē

5.1.2.1.1. Atsauces likmes aprēķināšana

(91) Privātajiem konkurentiem no saviem ienākumiem obligāti ir jāmaksā valstij gan darba devēja, gan darbinieka sociālās apdrošināšanas iemaksu daļa. Kā redzams 3. attēlā, kopējās obligāto sociālo iemaksu likmes 1995.–1999. gada laikposmā ir bijušas aptuveni 39–42 % no bruto algas. Darba devēja un darbinieka attiecīgās obligāto sociālo iemaksu likmes ir bijušas aptuveni 19–21 % no bruto algas (sk. 68. apsvērumu).

(92) Ierēdņiem – salīdzinājumā ar līgumdarbiniekiem – nav jāmaksā sociālās apdrošināšanas iemaksu daļa par veselības aprūpi un ilgtermiņa aprūpi, toties viņiem pašiem jāsedz 30–50 % no viņu veselības aprūpes un ilgtermiņa aprūpes izdevumiem (piemēram, noslēdzot papildu privātās apdrošināšanas līgumu). Tomēr var pieņemt, ka ierēdņu iemaksa 30–50 % apmērā no viņu veselības un ilgtermiņa aprūpes izdevumiem ekonomiskā ziņā lielākoties atbilst līgumdarbinieku ieguldījumam likumā noteiktajās veselības un ilgtermiņa aprūpes apdrošināšanas shēmās ([29]).

(93) Turklāt ierēdņi neveic iemaksas savas pensijas un bezdarba apdrošināšanā. Tāpēc *Deutsche Post* iemaksai vajadzētu būt lielākai par privāto darba devēju daļu un tajā būtu jāiekļauj visas pensijas un bezdarba apdrošināšanas izmaksas, kā arī atlikušie ierēdņu veselības un ilgtermiņa aprūpes izdevumi.

(94) Tāpēc *Deutsche Post* sociālo iemaksu atsauces likmē ("atsauces likme") ir jāietver kopējās iemaksu likmes (kopējā iemaksu likme = darba devēja daļa + darba ņēmēja daļa) pensijas un bezdarba apdrošināšanas shēmās un darba devēja daļa veselības aprūpes un ilgtermiņa aprūpes apdrošināšanas shēmās.

(95) Kā redzams 1. tabulā, 1995.–1999. gada laikposmā atsauces likme bija 32–34,5 % no līgumdarbinieka bruto algas.

([28]) Tiesas 2016. gada 26. oktobra spriedums *Orange*/Komisija, C-211/15 P, ECLI:EU:C:2016:798.

([29]) Ņemot vērā to, ka darbinieka daļa likumā noteiktajās veselības un ilgtermiņa aprūpes apdrošināšanas shēmās līgumdarbiniekiem atbilst apmēram pusei no kopējās iemaksu likmes (sk. 68. apsvērumu), var pieņemt, ka ierēdņu izmaksas par papildu privāto apdrošināšanu, kas sedz 30–50 %, lielā mērā ir līdzvērtīgas līgumdarbinieku ieguldījumam.

1. tabula

***Deutsche Post* sociālās apdrošināšanas iemaksu atsauces likme**

(%)

	1995	1996	1997	1998	1999
Darba devēja daļa	**19,49**	**20,01**	**21,07**	**21,07**	**20,77**
Veselības apdrošināšana	6,44	6,48	6,82	6,82	6,82
Ilgtermiņa aprūpes apdrošināšana	0,50	0,68	0,85	0,85	0,85
Bezdarba apdrošināšana	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Pensijas apdrošināšana	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
Darba ņēmēja daļa	**12,55**	**12,85**	**13,40**	**13,40**	**13,10**
Bezdarba apdrošināšana	3,25	3,25	3,25	3,25	3,25
Pensijas apdrošināšana	9,30	9,60	10,15	10,15	9,85
***Deutsche Post* atsauces likme**	**32,04**	**32,86**	**34,47**	**34,47**	**33,87**

5.1.2.1.2. Pamata bruto algas aprēķināšana

(96) Tā kā to sociālo iemaksu līmenis, kuras *Deutsche Post* ir jāmaksā par saviem ierēdņiem, būtu jāpielāgo obligāto sociālo iemaksu līmenim, ir svarīgi ne vien piemērot *Deutsche Post* to pašu likmi, bet arī aprēķināt šo likmi, pamatojoties uz līdzvērtīgu bruto algu.

(97) Tāpēc jānosaka bruto alga ierēdņiem ("ierēdņu bruto alga"), kas būtu līgumdarbinieku bruto algai līdzvērtīga pamata alga.

(98) Tiek pieņemts, ka ierēdņu iemaksas viņu veselības un ilgtermiņa aprūpes izdevumos ir vienādas ar līgumdarbinieku iemaksām likumā noteiktajās veselības un ilgtermiņa aprūpes apdrošināšanas shēmās (sk. 92. apsvērumu). Tāpēc šajā saistībā pamata alga nav jāpielāgo. Tomēr, tā kā ierēdņi neveic iemaksas savā pensijas un bezdarba apdrošināšanā (sk. 93. apsvērumu), faktiskā alga (t. i., faktiskās algas izmaksas) ir jāpalielina, piemērojot koeficientu, ņemot vērā līgumdarbinieku iemaksu daļu likumā noteiktajās pensijas un bezdarba apdrošināšanas shēmās.

(99) Izmantojot šādu formulu, no faktiskās algas aprēķina bruto algu, kas ir līdzvērtīga līgumdarbinieku bruto algai:

$$Ierēdņu\ bruto\ alga = faktiskā\ alga * \frac{100}{100 - (darba\ ņēmēju\ daļa\ bezdarba\ un\ pensijas\ apdošināšanās\ shēmās)}$$

(100) Piemēram, izmantojot minēto formulu attiecībā uz 1997. gada rādītājiem, iegūtu šādu rezultātu:

$$Ierēdņu\ bruto\ alga = faktiskā\ alga * \frac{100}{(100-(3{,}25+10{,}15))} = faktiskā\ alga * 1{,}15$$

(101) Ņemot par piemēru 1997. gada iemaksu likmes, ierēdņu bruto alga ir par 15 % augstāka nekā faktiskā ierēdņu alga.

5.1.2.2. To uz algu balstīto sociālās apdrošināšanas iemaksu noteikšana, kuras *Deutsche Post* veica par saviem ierēdņiem

5.1.2.2.1. Priekšrocība, kas izriet no salīdzinājuma ar atsauces likmi

(102) Saskaņā ar *PostPersRG* 16. panta 1. punktu uzņēmuma *Deutsche Post* pienākums bija maksāt pensiju fondam ikgadējās iemaksas 2,045 miljardu euro apmērā 1995.–1999. gada laikposmā, kas kopā bija 10,225 miljardi euro.

(103) Pamatojoties uz to un ņemot vērā iepriekš minēto, ir iespējams aprēķināt uz bruto algu balstītās sociālās apdrošināšanas iemaksas, kuras *Deutsche Post* veica 1995.–1999. gada laikposmā, un salīdzināt tās ar atsauces likmi, kas aprēķināta 95. apsvērumā.

2. tabula

***Deutsche Post* uz bruto algu balstītās sociālās apdrošināšanas iemaksas un atsauces likme**

	1995	1996	1997	1998	1999
Deutsche Post iemaksa pensiju fondā (miljardos EUR)	2,045	2,045	2,045	2,045	2,045
Ierēdņu neto alga (miljardos EUR)	3,522	2,992	2,712	2,581	2,288
Ierēdņu bruto alga (miljardos EUR)	4,050	3,441	3,119	2,968	2,631
Deutsche Post iemaksa (% no bruto algām)	**50**	**59**	**66**	**69**	**78**
Atsauces likme (%)	**31,93**	**33,29**	**34,44**	**34,46**	**33,85**

(104) Pamatojoties uz šo aprēķinu, nešķiet, ka uzņēmums *Deutsche Post* būtu ieguvis priekšrocību, jo tas maksāja vairāk par aprēķināto atsauces likmi.

5.1.2.2.2. Priekšrocība, kas izriet no salīdzinājuma ar atsauces likmi, ņemot vērā cenu regulēšanas iespējamo ietekmi

(105) Jānorāda, ka 2012. gada lēmuma 332.–338. apsvērumā Komisija secināja, ka *Deutsche Post* veiktā cenu regulēšana ir būtisks faktors, lai aprēķinātu uz bruto algu balstītās sociālās apdrošināšanas iemaksas, ko faktiski veica *Deutsche Post*, un novērtētu pensiju pasākuma samērīgumu.

(106) Tas tika pamatots ar to, ka ar 20. panta 1. un 2. punktu 1997. gada 22. decembra Likumā par pasta pakalpojumiem (*Postgesetz*) ("*PostG*") ([30]) *Deutsche Post* ir atļauts pieprasīt, lai pasta regulators, nosakot pieļaujamo ieņēmumu līmeni no ekskluzīvām tiesībām un regulētajiem pakalpojumiem, iekļautu izmaksās, kas atgūstamas no patērētājiem, "sociālā apgrūtinājuma pārsniegumu", kā arī efektīvas vispārējo pakalpojumu sniegšanas izmaksas.

(107) Pasta regulators pirmo reizi pieņēma šo pieeju 2002. gada lēmumā par maksimālo cenu (tas tika piemērots no 2003. gada 1. janvāra) un arī apstiprināja "sociālā apgrūtinājuma pārsniegumu" 2007. un 2011. gada lēmumos par maksimālo cenu. Komisija uzskatīja, ka ekonomiskā ziņā tas izraisīja to, ka *Deutsche Post* bija faktiski zemākas sociālo iemaksu likmes nekā šķietamā iemaksa pensiju fondā. Balstoties uz šo apsvērumu, Komisija 2012. gada lēmumā varēja konstatēt, ka pastāv nesaderīgs atbalsts, un varēja noteikt tā apmēru, kas jāatgūst par laikposmu no 2003. gada 1. janvāra līdz brīdim, kad salīdzinošā priekšrocība ir izbeigta.

([30]) *BGBl.* 1997., I daļa, Nr. 88, 3294. lpp.

(108) Attiecībā uz šo lēmumu un tādējādi uz pensiju pasākuma novērtējumu par 1995.–1999. gadu varētu apspriest, vai, novērtējot priekšrocības esību saskaņā ar *Combus* lietā izmantoto metodiku, būtu jāņem vērā *Deutsche Post* cenu regulējuma iespējamā ietekme, nosakot iespējamo priekšrocību, kas tirgus dalībniekam piešķirta ar minēto pensiju pasākumu.

(109) Tomēr Komisija uzskata, ka cenu noteikšanas iespējamā ietekme katrā ziņā nav būtiska attiecībā uz šajā lēmumā novērtētā pasākuma darbības laiku, t. i., 1995.–1999. gadu.

(110) Patiešām, kā Komisija norādīja 2012. gada lēmumā ([31]), pirmais pasta regulatora lēmums par maksimālo cenu, kurā tika ņemts vērā "sociālā apgrūtinājuma pārsniegums" *PostG* izpratnē, tika pieņemts tikai 2002. gadā attiecībā uz 2003.–2007. gada laikposmu. Turpretī attiecībā uz laikposmu līdz 2003. gadam Komisija uzskatīja, ka no regulēto cenu juridiskā pamata, kuras bija spēkā 1995.–2002. gadā, nevar skaidri pamatot, kā kompetentās iestādes nolēma izveidot regulētās cenas uz *ex ante* pamata ([32]). Šajā saistībā Komisija paskaidroja, ka, tā kā nebija noteikts cenu iezīmēts elements, kas atvēlēts sociālajām izmaksām, nebija iespējams noteikt uz bruto algu balstīto sociālās apdrošināšanas iemaksu līmeni, ņemot vērā *Deutsche Post* cenu regulējumu ([33]). Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, Komisija 2012. gada lēmumā secināja, ka tā nevar konstatēt nesaderīgu atbalstu un noteikt tā apmēru attiecībā uz 1995.–2002. gada laikposmu ([34]).

(111) Attiecībā uz šo lēmumu Komisija uzskata, ka šie apsvērumi ir vienādi piemērojami, novērtējot priekšrocības esību saskaņā ar *Combus* metodiku, t. i., 90. apsvērumā izklāstītajā salīdzinošajā novērtēšanā. Tā kā Komisija, neraugoties uz saviem centieniem, nevar noteikt cenu regulējuma iespējamās ietekmes apmēru uz tām sociālās apdrošināšanas iemaksām, balstoties uz bruto algu, kuras *Deutsche Post* veica par saviem ierēdņiem, tā nevar uz šā pamata pierādīt priekšrocības esību.

5.2. **Secinājums par finansiālas priekšrocības esību**

(112) Pamatojoties uz iepriekš minēto, ja Komisija aprobežojas ar *Deutsche Post* iemaksu pensiju fondā un attiecīgās atsauces likmes tiešu salīdzinājumu, nevar konstatēt priekšrocību par labu uzņēmumam *Deutsche Post*. Turklāt, pat ja Komisija izvērstu savu novērtējumu, lai noteiktu *Deutsche Post* cenu regulēšanas iespējamo ietekmi (pieņemot, ka tas būtu pamatoti), joprojām nebūtu iespējams pierādīt precīzu priekšrocību, aprēķināt tās apmēru un sasaistīt ar pensiju pasākumu attiecībā uz 1995.–1999. gada laikposmu.

(113) Pamatojoties uz iepriekš minēto, Komisija uzskata, ka tā nevar konstatēt, ka pensiju pasākums, kas 1995.–1999. gadā tika īstenots par labu uzņēmumam *Deutsche Post*, tirgus dalībniekam ir devis priekšrocību LESD 107. panta 1. punkta nozīmē. Tā kā nevar pierādīt priekšrocības esību, kas ir viens no kumulatīvajiem atbalsta pastāvēšanas nosacījumiem, Komisija konstatē, ka pensiju pasākums nebija valsts atbalsts.

6. **SECINĀJUMS**

(114) Komisija konstatē, ka pensiju pasākums, ko Vācija īstenoja 1995.–1999. gadā, nav valsts atbalsts LESD 107. panta 1. punkta nozīmē,

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Pensiju pasākums, ko Vācija 1995.–1999. gadā ir īstenojusi par labu uzņēmumam *Deutsche Post*, nav valsts atbalsts Līguma par Eiropas Savienības darbību 107. panta 1. punkta nozīmē.

([31]) Lēmums 2012/636/ES, 332. apsvērums.
([32]) Turpat, 329. apsvērums.
([33]) Turpat, 329. apsvērums.
([34]) Turpat, 408. apsvērums.

2. pants

Šis lēmums ir adresēts Vācijas Federatīvajai Republikai.

Briselē, 2020. gada 7. februārī

Komisijas vārdā –
priekšsēdētājas izpildvietniece
Margrethe VESTAGER